

Zapiski

† Matija Malešič.

V Škofji Loki je dne 25. junija umrl pisatelj Matija Malešič, odličen Dominsvetovec. Po poklicu je bil okrajni glavar. Toda njegova ljubezen in njegova strast ga je vodila v pisateljstvo, kateremu je posvetil vse svoje najlepše ure. Ob pisanju svojega življenjskega dela — vojnega romana, ki ga je zasnoval že pred več leti — ga je dohitela tudi nagla smrt: umrl je s svinčnikom v roki v svojem uradu, kamor je prišel od ranega, večurnega pisateljstva. Matija Malešič je sicer svoja glavna dela priobčil v publikacijah Mohorjeve družbe (Kruh, Izobčenci, Živa voda), a tudi Domu in svetu je bil zvest pisatelj, saj je od leta 1919. priobčil celo vrsto črtic: Gospa v kočiji (1919), Kresnica, Na saneh (1921), Adela, Na marofu (1922), Anuška in Jožko (1923), Gospa z rdečim nagerlinom (1926), Tam za goro (1927), Črnomelj, Tam za turškim gričem (1928), Pri sv. Sebastijanu (1929), Zelena kostanjeva njiva (1930), Roman brez konca (1934). Tudi novemu Domu in

svetu se je takoj odzval ter napisal črtico Zelena jasa v gozdu (1939) ter Skleda leče (1940). Za prihodnje leto je napisal povest Škrlatno nebo od vzhoda do zahoda, ki jo bomo prinašali kot uvodno povest. Obenem bomo tedaj prinesli tudi posebno študijo o tem našem odličnem sotrudniku, zato tudi danes samo beležimo žalostno smrt in zahvalo za vse, kar je storil za Dom in svet.

Gregorčičeve prigodnice.

Kakor druge vrste pesmi, tako se lahko tudi prigodnica postavlja s slavno preteklostjo, ponosna na svoje prednice v grški in rimski antiki in na velike može lepe besede, ki so jo peli pri vseh narodih. Tudi v Sloveniji ima svetlo izročilo: Vodnik, Prešeren, Slomšek, Stanič, Koseski, Levstik, Stritar, Gregorčič, Pagliaruzzi, Aškerc, Medved itd. so jo poznali in tudi Župančiču ni neznana. Mislim, da ga ni, ki bi podcenjeval prvo tako našo, če ne upoštevam Zizenčelijske v Valvazorju ali Lavrinove Kobenzlu (1779) — Milo pesem Vodnikovo ali njegovo Ilirijo oživ-